

γυνηί στέλλουσι τὰ τέκνα αὐτῶν εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ λον πρὸς ἰδίαν τὰ ἀνάγκησιν. ἢ τὸ ἄριστον αὐτῶν. Τα σχολεῖον κατ' αὐτοὺς εἶναι παιδοτροφεῖον, καὶ ὁ διδάσκαλος εἶδος τροφῶν. Ποτὲ ἴσως δὲν ἐπιτελείται τὸ σχολεῖον, οὐδ' ἐρευνουσί, ἀν' ὁ διδάσκαλος ἐκτελεῖ πιστῶς τὰ χρέη αὐτοῦ καὶ ἀνομάθηται προσδεδούσιν ἢ τὸ ἐναντίον. Ποτὲ δὲν ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν αὐτῶν, ὅτι ὁ διδάσκαλος πρέπει νὰ ἐνθαρρύνεται, ὄχι διὰ ποτικῶν φιλοδωρημάτων, τὰ ὅποια εὐχαριστοῦσιν ἔως ἀρετῆ τινὰ πνεύμοιτι, ἀλλὰ διὰ ὑπολήψεως καὶ τιμῆς, μόνων ἰκανῶν ἀμοιβῶν πρὸς κόπους, ἡσους ὑποφέρει ὁ ἐπιμελής διδάσκαλος.

Εἶναι ἀξιολόγητον νὰ βλέπη τις μὲ πίσιν ἀδιφορίαν ἐμπιστεύονται τὰ τέκνα τῶν εἰς ἀνάξτους διδασκάλους ὅχι μόνον οἱ ἀγαθεῖς καὶ χυδαῖοι, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ νεογένη καὶ πεπαλιευμένοι γονεῖς! Φινατάονται ἴσως οἱ κείνοι οὗτοι περιττὸν πάντα χίπον περὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶσιν νεοτῶν παιδιῶν καὶ ἀναδύλλουσι τὰς περὶ τούτου φησιδίας εἰς ἀκλόουθους καὶ ὠριμότερους χρόνους. Τους λανθάνει, φαίνεται, ὅτι εἰς τὴν τρυφερωτάτη ἡλικίαν γίνονται αἱ μνησιώτεροι ἐπιπτώσεις. Φαίνεται φρονίμην εἰς αὐτοὺς νὰ βάλωσιν ἀσπλη καὶ σαθὰ θεμελίαι εἰς λαμπράς καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομίας. Ὁ ἐπιθυμῶν τὴν εὐτυχίαν τῶν τέκνων αὐτοῦ καὶ ἀγαπῶν τὴν Παιδείαν, δὲν πρέπει νὰ ἀδιφορῇ περὶ τῶν μικρῶν σχολείων. Δὲν πρέπει νὰ ὑπέστη, ὅτι ἐπειδὴ εἶναι μικρὰ εἶναι καὶ μικροῦς προσοχῆς ἀξία.

4. Ἡ ἄμ. ἐλεῖα τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς διδασκαλίας σμικρῖνει τὴν ὠφέλειαν τῶν δημοτικῶν σχολείων, διότι ἀπ' αὐτὰς πηγάζει ἡ ἠθικὴ μόρφωσις τῆς νεολαίας. Ὑπολήπτεσθε καὶ τιμᾶτε τοὺς διδασκάλους, ὡ φίλοι, ἐν ἐπιθυμίᾳ διδασκάλους ὑπολήψεως καὶ τιμῆς ἀξίους, καὶ τέκνα προκόπτοντα καὶ χρῆστοθήη καὶ εὐτυχοῦσιν κοινωνίαν.

ΑΘΗΝΑΪΚΑ.

Τὰς παλαιὰς Ἀθῆνας ἀγαπᾷ ὁλοσ; ὁ κόσμος διὰ τὴν σοφίαν, τὴν πολιτικὴν σύνεσιν καὶ ἐμπειρίαν, τὴν ἠρωϊσμὸν, τὴν καλλιτεχνίαν καὶ παντοίαν ἄλλην ἀρετὴν καὶ ἐπιτηδεύσιν τῶν μεγάλων ἐκείνων Ἀθηναίων, Σωκράτων, Πλάτωνος, Εὐσηρόντων, Σολῶν, Περικλέων, Θησεῶν, Μιλτιάδων, Κικῶν, Δημοσθένων, Φιδίων, κτλ. Ἐννοεῖται, ὅτι χάριν ἐκείνων δύνανται ν' ἀγαπᾷ καὶ τοὺς ἀπογόνους ἢ συμπολίτας αὐτῶν, ἀν καὶ παλὺ ἐκείνων κατωτέρους, ἐπαινῶν μὲν καὶ σπουδῶν εἰς τὴν κοινὴν ὑπέληψιν τῶν ἀνθρώπων τὰς καλὰς πράξεις τῆς νῦν πόλεως Ἀθηνῶν, πολλὰς δὲ παρεβλέπων ἢ καὶ ἐπιπλήττων τὰς καλὰς πράξεις τινῶν Ἀθηναίων, οἵτινες πειράζονται, ὡς φαίνεται, καὶ ἀπὸ τῆς φιλικωτάτας ἐπιπλήξεως τῶν φιλαθηναίων, νομίζοντες ἴσως, ὅτι, καθὸ συμπολίται τοῦ Σίλωνος καὶ Σωκράτους καὶ Περικλέους, εἶναι καὶ αὐτοὶ προνομιακοῦς, δικαιοματικῶς ἀμεμῖτοι καὶ ἀξίεπινοὶ ἄνδρες; ὅσον καὶ ἀνσφάλωσιν.

Ἐσχίτως ὑπουργικὴ τις ἐφημερίς τῶν Ἀθηνῶν, λέγουσα περὶ ἄλλων πραγμάτων, ὅπως ἐννοεῖ αὐτὰ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου τούτου, παραπονεῖται, ὅτι αἱ ἐ-

φημερίδες τῆς Σμύρνης καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑβρίζουσι τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, μεθ' οὗ ἡ Ὀθωμανικὴ Κυβέρνησις, καλῶς ποιούσα, διατηρεῖ φιλικὰς σχέσεις. Ἄν ἡ ἐφημερίς αὐτημένη τὰς ἐν τῇ Τουρκίᾳ ἐκδιδόμενας Γαλλικὰς, Ἀρμενικὰς ἢ ἄλλας ἐφημερίδας, περὶ τούτου ἀπολογῶνται αὐταὶ αὐταί, ἡμεῖς δὲν ἔχομεν κίβριμιν εὐθύνην διὰ τὰ λεγόμενα ὑπὸ τῶν συναδελφῶν μας αὐτῶν. Ὁ Γραικικὸς ὄριος τύπος τῆς Σμύρνης καὶ τοῦ Βυζαντίου, καὶ ἂν ἐπαίνῃ τὴν Κυβέρνησιν τοῦ τόπου διὰ τὴν ἀγαθὴν αὐτῆς πρὸς τοὺς ὑπηκόους προαίρεσιν, βεβαίως δὲν ἔχει οὐδαμῶς τὴν διάθεσιν ν' ἀδικῇ κατ' οὐδὲν τὸ Γραικικόν ἢ Ἑλληνικὸν ἔθνος καὶ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπικράτειαν, ἐπειδὴ αὐτὸ ἡ ἐξουσία τοῦ τόπου δὲν ἔχει τοιοῦτον φρόνημα. Ἐρωτῶμεν ὁμῶς τοὺς ὑπουργικῶς τῶν Ἀθηνῶν ἐφημεριδογράφους, ποῦ καὶ πόσον ἀριθμοῦσιν αὐτοὶ τὸ ἔθνος, καὶ ἂν τὸ ἔθνος ἀντιπροσωπεύει ὄχι κἂν τὸ σῶλον τοῦ ἐν Ἀθήναις ὁμογενεῶς λαοῦ, ἀλλὰ ὁ τὸν νῦν ὑπάρχοντα κυκεῶνα τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων προξενῶν καὶ διατηρῶν συρφετῶν τῶν ἀσυνειδίτων καὶ ἀναίσχυτων ὀχλοκλήνων, οἵτινες, παρασύροντες τινὰς τιμίους καὶ νουεχεῖς ἀνθρώπους, ἐκόντας ἄκοντας, ὑπηρετοῦσιν ὡς δουλικά, τυφλὰ καὶ ἐπονείδιστα ὄργανα τὴν ξενικὴν, τὴν ἀντελληνικὴν πολιτικὴν; Δὲν εἶναι χρεῖα νὰ ὀνομάτωμεν κίνενα ἐκ τῶν ἀθλίων τούτων ὀργάνων, ἐπειδὴ ἀρκετὰ γινώσκει αὐτοὺς τὸ Κοινόν. Οἱ πάντων ἀθλιώτεροι ἐξάρχοντες αὐτῶν, πρῶτερον ζήλοι, εἶναι σήμερον ἀντίπαλοι. Καὶ ὁ μὲν ἐξ αὐτῶν ἔχων κακίαν γέννησιν καὶ ἀνατριφὴν μετεχειρίσθη ἔως τώρα τὰ μικρογραφηματὰ του εἰς μεγαλοκάκους φανακισμοὺς καὶ εἰς δημοσίους βλάβας; ὁ δὲ παντοπόλης τῆς Ἀρχαδίας, πρῶτερον δημοκρατικὸς, ὅταν ἦτον ὑπουργὸς τῆς ἀντισυνταγματικῆς αὐλῆς, προσήθε παλιν εἰς τὴν οὐλὴν, ὡς λέγουσιν αἱ ἐφημερίδες τῶν Ἀθηνῶν, ἵνα γένηται πάλιν ὑπουργὸς πρὸς αὐξήσιν τοῦ εἰρημένου κυκεῶνος τῶν κοινῶν πραγμάτων, τὴν ὁποῖαν ἐπιτυχέστερον αὐτοῦ κατορθῶναι ὁ ἀντίπαλος αὐτοῦ, ὑπουργεῖω καὶ ἀντιπρόστων, ὡς λέγεται, πρὸς τὸν νῦν Πρωθυπουργόν τῆς Ἑλλάδος, ἵνα γενόμενος αὐτὸς πρωθυπουργός, κυκεῶνισῇ ἔτι πλέον, ὡς φαίνεται, τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν.

Ζητεῖ καὶ ἡ σχετικὴ αὐτῶν ἐφημερίς τοῦ λαοῦ τὴν πτώσιν τοῦ Συντάγματος.

Ἀντι νὰ παρατηρῶμεν κατὰ τὸν Ἑφημεριδῶν τῆς Ἑλλάδος, τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Τουρκίας κίβριμοι πολλοὶ φρονιμότερα καὶ συμπεριότερα εἰς ἐκιντοὺς αἱ ὑπουργοὶ καὶ ὑπουργοὶ, παρελθόντες, παρόντες καὶ μέλλοντες; νὰ ἐνθυμῶνται τὸν ὠριτὸν ἐνεῖνον λόγον τοῦ Βασιλέως, ὅτι τοῦ Ὀθωνος, ἀλλὰ τοῦ Φιλίππου, πατρὸς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἐν ἡμῖν κεῖται καὶ τὸ καλῶς καὶ τὸ κακῶς ἀκούειν. N.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Ἐν τῷ 9 ἀριθμῷ τῆς Ἰονικῆς Μελίσσης, εἰς τὸν παράγραφον 9 τῶν Ἐμυρητικῶν ἐκ παραδρομῆς ἐποπῶθη Κ. Γεώργιος Ροδόκαν ἀπὸ, ἀντὶ Νικόλαος Πετροκλίνου.
Ἐπὶ δὲ εἰς τὴν ἀγγελίαν τοῦ Ἑλ. Παιδ., ἀντὶ θεωρητικῆς τε καὶ πρακτικῆς διόρθου θεωρητικῆς τε καὶ πρακτικῆς τε καὶ ἀντὶ Τιμολέωνος γράφ. Τιμαγένους. Διὰ δὲ τὰ ἄλλα παρεφύρατα παροράματα, ζητεῖται ἡ σύγκομιση τῶν ἀναγνωστῶν.